

Jirí Liška

DIAGNÓZA: HUMOR!

Jiří Slíva, to není jen jméno, to je pojem. Jeho obrázky mně pestří život – nevím už ani, kolik desítek roků, ale řekl bych, že dost. Mou profesí je výroba humoru, a tak se poohlížím po těch, kteří konají totéž. A Jiřího Slívu nelze přehlédnout. Jeho nápady mě vždycky nadchnou a rozesmějou, ano, ale to jejich množství mi bere dech. Někdy si říkám, jestli Jiří Slíva je opravdu jen jeden, jestli jich není třeba šest. Pokud je Slíva jen jeden, tak se sluší žasnout. Nápad je totiž velmi křehká věc a dostaví se, jen když se mu zachce. Zdá se mi ale, že Jiřímu Slívovi se líhnou nápady nepřetržitě, tedy i když spí. Čekají pak v jakémsi depozitáři na autorovo písknutí – a už se k němu hrnou. A on si pak neomylně vybírá jen ty nejkvalitnější a ty pak vypráví kresbou, která je sdělná, pochopí ji okamžitě i ten, komu přibývající roky nepřidají zrovna na bystrosti – o tom bych ostatně mohl leccos vyprávět.

Ano, kromě nápadů a osobitých kreseb obdivuju právě tu vlídnou jednoduchost, tak nečekanou v dnešním překomplikovaném světě počítačů, válečných dobrodruhů, chytrých mobilů a blbých debilů, ve světě, kdy umělá inteligence už možná přemějšlí, kdy nám začne mluvit do všeho.

Nebylo mým úmyslem psát tady pokračování apokalypsy, nějak se mi to zkrátka vysmeklo. A tak se vracím k původnímu záměru. Chci psát o tom, jak je světu zapotřebí Jiřího Slívy, člověka, který nám nabízí smích, radost, vlídnost, legraci a klid – to všechno z jeho obrázků sálá. Jeho zásluhou je, že svým výtvarným dílem nebrojí, netrpí a nepředkládá nám svět takový, jaký vlastně opravdu je. To přenechává jiným. Kdybychom se chtěli nad jeho kresbami zamyslet, vyšlo by nám, že je v nich naděje. Že pořád ještě není tak zle, aby nemohlo být líp. V jeho díle je skryt optimismus a toho je zapotřebí.

Jo a ještě něco: Kdykoliv spatřím obrázek Jiřího Slívy, vzpomenu si na své okouzlení poezií Christiana Morgensterna. Snad je to tím, že oba měli stejný cíl: vyvolat úsměv na tvářích svých bližních. Je to cíl velmi prostinký, ale kdo to dokáže?

Jiří Suchý, červenec 2023

Po léta se setkávám s otázkou: „Pane Slívo, kam na ty nápady chodíte?“ Samozřejmě i mě samotného by zajímalo, jak se člověku ve spánku či v tramvaji udělá nápad na kresbu nebo rým či slovní hříčku, které nemají – tedy na první pohled – se situací v té posteli nebo v té tramvaji nic společného.

Tuším, že to nějak souvisí s psychikou, a proto na tu otázku většinou odpovídám, že je to asi diagnóza, respektive že se na to mají ptát mého psychiatra (kterého ale zatím ještě nemám).

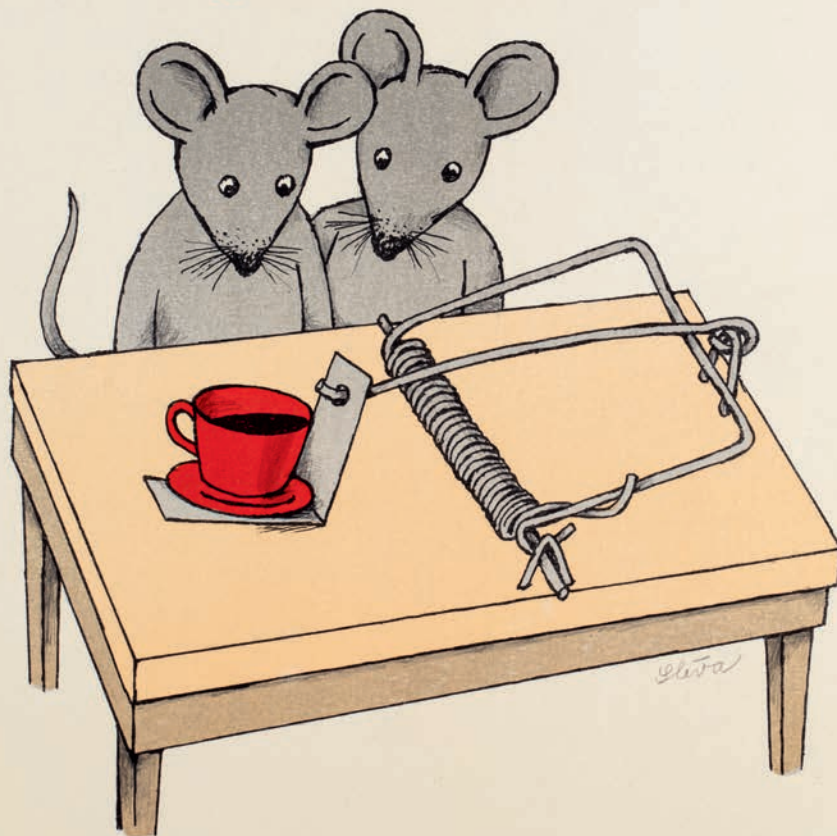
Humor je slovo z latiny a znamená něco jako šťávu či tekutinu. Logicky by pak mohlo dojít na otázky, nakolik se liší šťávy třeba černého humoru od šťáv humoru lechtivého, šťávy komunálního humoru od šťáv toho intelektuálního, šťávy židovského humoru od šťáv suchého britského. Vypadá to, že autor humorného výtvoru tedy musí mít dostatek šťáv, a pokud se chce humorem živit, nesmí mu vysychat... Ale i příjemce, divák či posluchač, musí mít šťávu na to, aby se mu vtipný výtvor líbil nebo aby mu připadal vtipný.

Nechce se mi nořit do hloubky toho „bláznivého“ mozku, vznikají v něm nejen humorné nápady. Vlastně obecně velká část tvorby se v něm rodí (zdánlivě) překvapivě či bezděčně. A tak nejspíš podobné otázky nedostávají pouze humoristé, ale i zástupci daleko vyšších pater tvůrčích či vědeckých činností. Zajímalo by mě, co by například odpověděl Ludwig van Beethoven po uvedení Ódy na radost na posluchačův dotaz: „Pane Beethovene, kam na to chodíte?“ Nebo co by Albert Einstein odpověděl na dotaz uklízečky v jeho badatelně: „Ě rovná se em cé na druhou, no tohle! Pane Einstein, kam vy na to chodíte?“

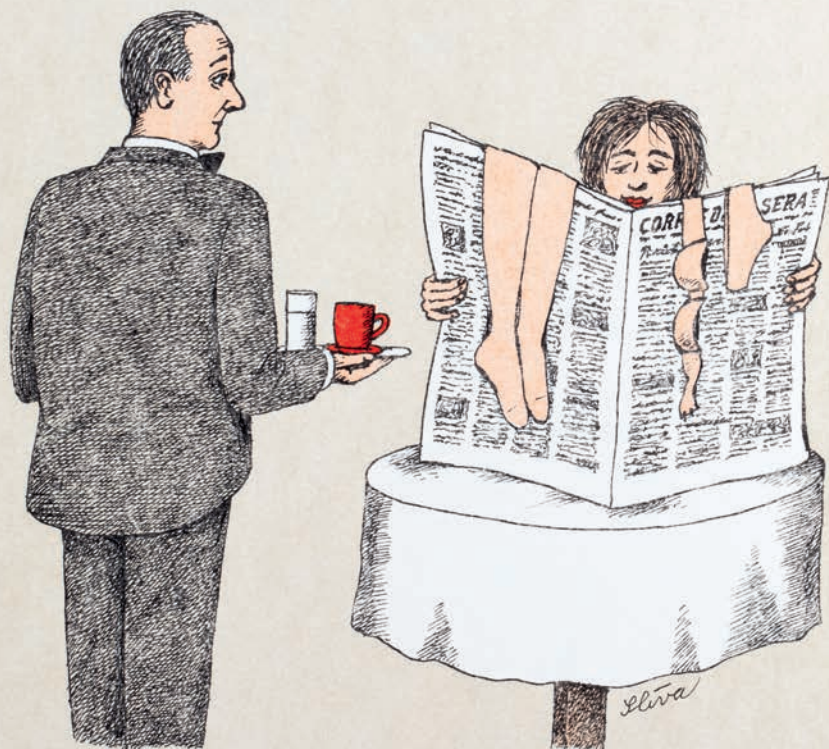
Možná by se také odvolali na diagnózu...

Café Mouse

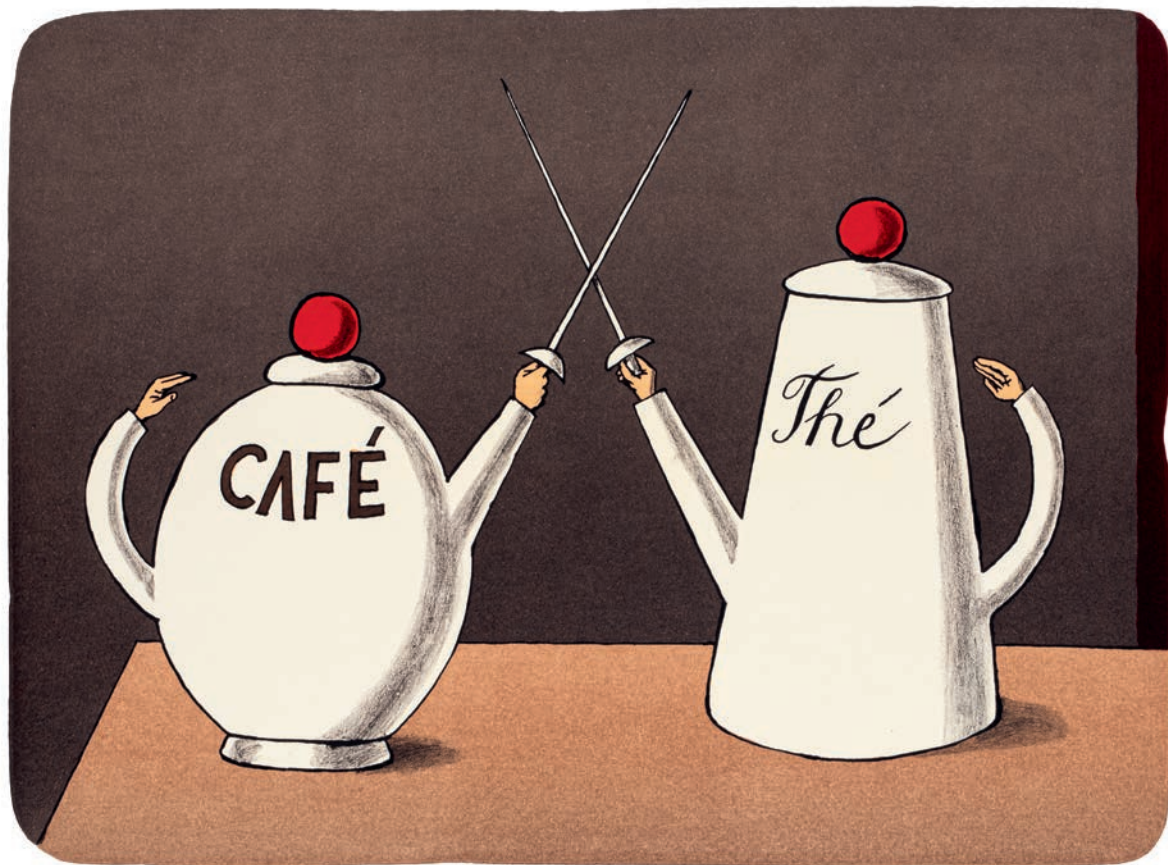

Café Intimo

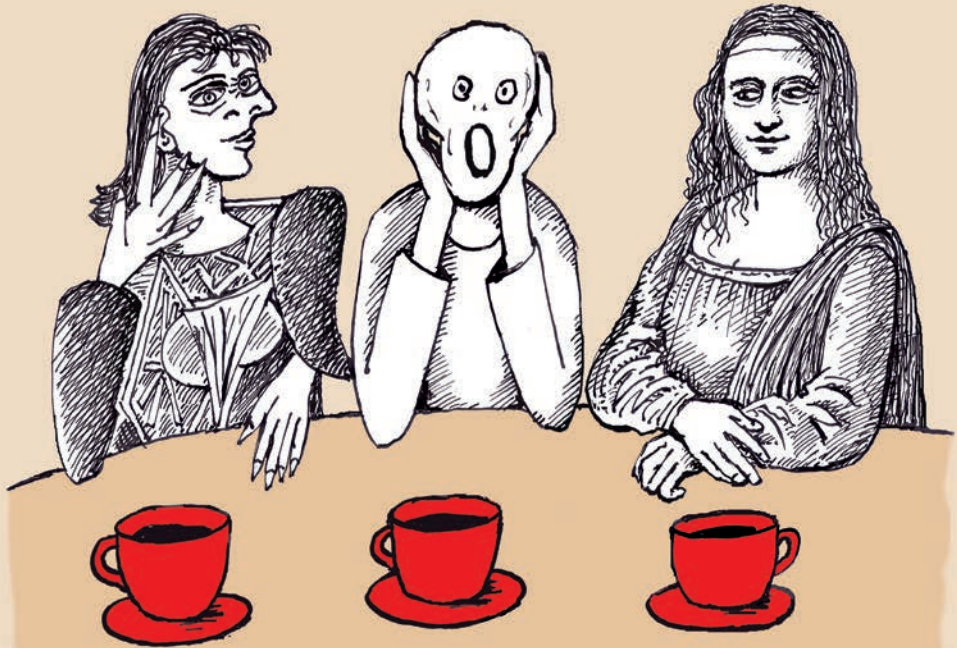
Oliva

Café

ART CAFÉ

Picasso

Munch

Leonardo

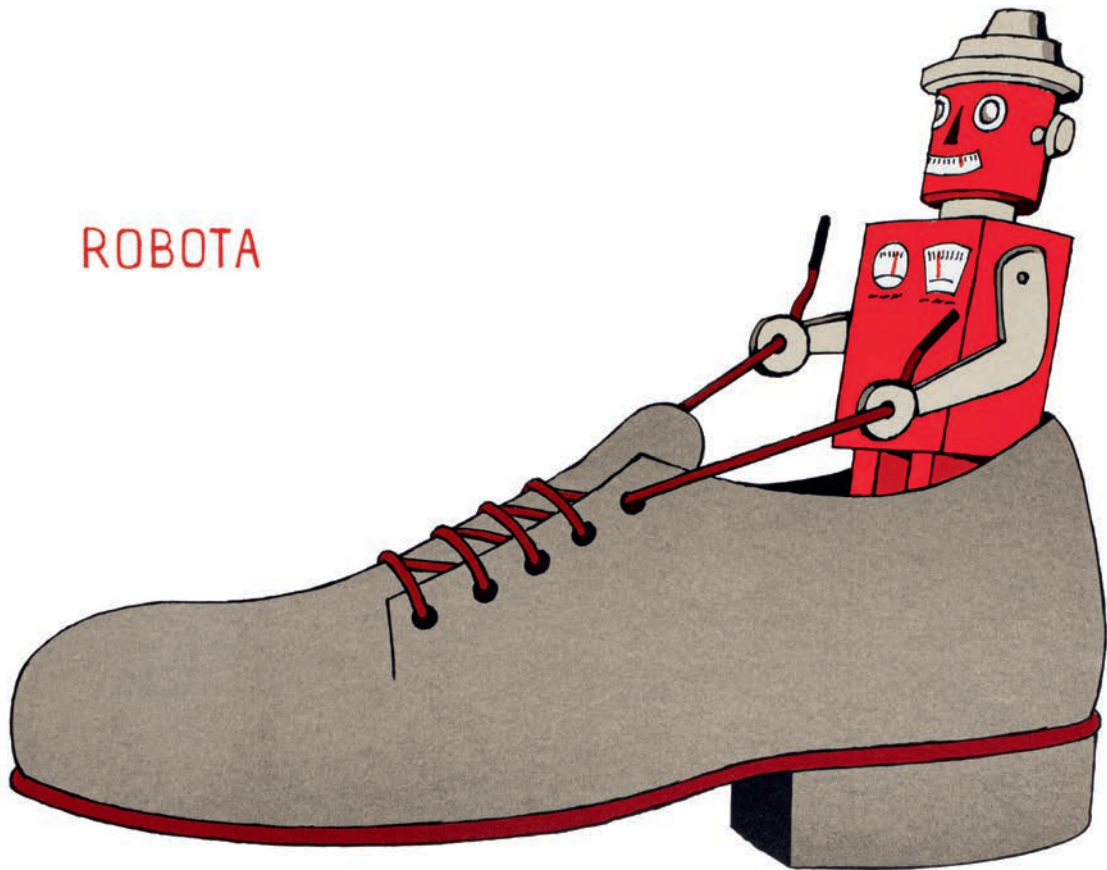

OLD PARTY

ROBOTA

CAFÉ HAMLET

(c'est une chance
qui nous ressemble
Toi, tu m'aimais
et je t'aimais,
Et nous vivions
tous deux ensemble
Toi qui m'aimais,
mais qui t'aimais
Mais la vie sépare
ceux qui s'aiment
Tout doucement
Et la mort
efface sur
les pas amnésiques
les feuilles
mortes
Jacques
Prévert

café
Poesie

Ilva